

РЕШЕНИЕ

№ 1829

гр. София, 27.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Теодора Иванова

при участието на секретаря Цветелина В. Пецева
като разгледа докладваното от Николай Димов Въззивно гражданско дело № 20231100504868 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК

С решение № 20061510 от 11.10.2022 год., постановено по гр.дело № 3598/2020 г. на СРС, II Г.О., 64 състав, е осъдена Главна дирекция „Гранична полиция“, адрес: гр.София, бул.“*****“, да плати на Н.Д. М., ЕГН ***** , съдебен адрес: гр.София, ул.“*****“, на основание чл.178, ал.1, т.3 , вр. чл.187, ал.5, т.2 ЗМВР/ ред. до изм. ДВ, бр.60 от 2020 г./ и чл.86, ал.1 ЗЗД, сумата от 817,29 лева- допълнително възнаграждение за извънреден труд въз основа на превръщане на нощните часове в дневни за периода 10.12.2016 г.-10.12.2019 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба/ 23.01.2020 г./ до окончателното плащане и сумата от 111,88 лв.- обезщетение за забава върху последната главница считано от първо число на месеца, следващ тримесечния период на отчитане или за общ период на забавата 01.01.2017 г.- 10.12.2019 г., като е отхвърлен иска по чл.178, ал.1, т.3, вр. чл.187, ал.5, т.2/ ред. до изм. ДВ, бр.60 от 2020 г./ ЗМВР за разликата до пълния предявен размер от 1500 лева и иска по чл.86, ал.1 ЗЗД за разликата до пълния предявен размер от 200 лв. С решението на съда са отхвърлени исковете, предявени от Н.Д. М., ЕГН ***** , съдебен адрес: гр.София, ул.“*****“, срещу Главна дирекция „Гранична полиция“, адрес:

гр.София, бул.“*****”, по чл.178, ал.1, т.3, вр. чл.187, ал.5, т.2 ЗМВР/ ред. до изм. ДВ, бр.60 от 2020 г./ и чл.86, ал.1 ЗЗД за сумата от 1500 лв.- допълнително възнаграждение за извънреден труд за явяване на работа 30 минути преди започване на всяко дежурство за периода 10.12.2016 г.- 10.12.2019 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба/23.01.2020 г./ до окончателното плащане и за сумата от 200 лева- обезщетение за забава в размер на законната лихва върху последната главница, считано от първо число на месеца, следващ тримесечния период на отчитане или за общ период на забавата 01.01.2017 г.- 10.12.2019 г. С решението на съда е осъден Н.Д. М., ЕГН *****, съдебен адрес: гр.София, ул.“*****”, да плати на Главна дирекция „Гранична полиция“, адрес: гр.София, бул.“*****”, на основание чл.78, ал.3 ГПК сумата от 30,97 лв.- разноски. С решението на съда е осъдена Главна дирекция „Гранична полиция“, адрес: гр.София, бул.“*****”, да плати по сметка на Софийски районен съд на основание чл.78, ал.6 ГПК сумата от 119 лева- разноски.

Срещу решението на СРС, 64 с-в е постъпила въззивна жалба от Главна дирекция „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ -МВР, гр.София, подадена чрез юрк.А. Н.а с искане същото да бъде отменено, като неправилно и незаконосъобразно, в частта, с която са уважени предявените обективно съединени осъдителни иски, и вместо това да бъде постановено друго, с което предявените обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР, вр. с чл.179, ал.1, вр. с чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР и с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД да бъдат отхвърлени изцяло, като неоснователни и недоказани. Във въззивната жалба се излагат доводи, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно, като постановено в нарушение на материалноправните разпоредби на закона. Претендира присъждане на направени разноски по делото.

Въззиваемите страни- ищци Д. К. Я. и Д. Н. М./ конституирани като ищци на мястото на починалия в хода на процеса ищец Н.Д. М./, оспорват подадената въззивна жалба.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 от ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК и е допустима.

Софийски градски съд, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира, че фактическата обстановка се установява така както е изложена от първоинстанционния съд. Пред настоящата въззивна инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл.266 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първоинстанционния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва

да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Въззивната жалба е допустима - подадена е в срока по чл.259, ал.1 от ГПК от легитимирана страна в процеса срещу първоинстанционно съдебно решение, което подлежи на въззивно обжалване, поради което следва да се разгледа по същество.

Разгледана по същество въззивната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо, като при постановяването му не е допуснато нарушение на императивни процесуалноправни норми на закона. При постановяването му е допуснато нарушение на материалноправни норми на закона. С оглед на което същото се явява неправилно, като в тази връзка настоящата въззивна инстанция не споделя изцяло изложените в мотивите му съображения, досежно основателност на предявените от ищеца Н.Д. М./ починал в хода на процеса и заместен от своите правоприемници Д. К. Я. и Д. Н. М./ срещу ответника Главна дирекция „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“-МВР, гр.София, обективно съединени осъдителни иски с правно основание чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР, вр. с чл.179, ал.1, вр. с чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР и с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД, в частта, в която същите са уважени. Доводите в жалбата са изцяло основателни. Във връзка с изложените във въззивната жалба доводи, следва да се добави и следното:

Спорно е по делото обстоятелството дали в процесния случай при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд са приложими разпоредбите на КТ и Наредбата за структура и организация на работната заплата /НСОРЗ/ - в частност разпоредбата на чл.9, ал.2 от посочената наредба, или следва да се прилагат разпоредбите на специалния ЗМВР и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове, както и дали е налице извънреден труд при превръщане на нощните часове в дневни по реда на чл.9 от НСОПЗ.

По този въпрос е постановено ТР № 1/15.03.2023 г. по тълкувателно дело № 1/2020 г. на ОСГК на ВКС, което е задължително за съдилищата на основание чл.130, ал.2 ЗСВ, съгласно което при отчитане и заплащане на положените часове нощен труд от служители на Министерство на вътрешните работи не са приложими разпоредбите на Кодекса на труда и на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата /в частност разпоредбата на чл.9, ал.2 от същата наредба/ и следва да се прилагат разпоредбите на специалния Закон за Министерството на вътрешните работи

и на издадените въз основа на него подзаконовни нормативни актове.

Съгласно разясненията, дадени с посоченото ТР, не са налице предпоставките на чл.46, ал.2, изр.1 ЗНА за прилагане на правна уредба по аналогия, тъй като ЗМВР не съдържа празнота относно продължителността на работното време на служителите в МВР, изразено в брой на часовете. Прието е, че императивната норма на чл.187, ал.1 ЗМВР предвижда, че нормалната продължителност на работното време е 8 часа дневно, което означава 8 астрономически часа, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага- през деня, в неговата „светла“ част и през нощта-в неговата „тъмна“ част, в последната хипотеза от 22 часа до 6.00 12 часа. Установената с разпоредбите на ЗМВР по-голяма продължителност на работното време на нощния труд за служителите от МВР се аргументира с основните функции на МВР, регламентирани в чл.2, ал.1 ЗМВР. Разпоредбите на чл.179 и чл.187, ал.9 ЗМВР са делегиращи законови норми, които предвиждат условията и редът за полагане на нощен труд, включително отчитането му и заплащането да се извършват със съответните актове-наредба и заповед. С последната, представляваща индивидуален административен акт, се предвижда министърът на вътрешните работи да определя размера на възнаграждението за положен нощен труд. Действително в издадените наредби липсва правило като това на чл.9, ал.2 НСОРЗ, но липсата е обяснима с волята на законодателя да не се създава норма за преобразуване на нощни часове в дневни. Посочено е, че случаите по ЗМВР и по КТ не са сходни, а различни правоотношения, тъй като трудовото правоотношение е насочено към изпълнение на частен интерес, а служебното правоотношение се реализира за осъществяване на държавна власт, и че прилагането на НСОРЗ към въпросните служебни правоотношения не би обезпечило постигането на законова цел доколкото методите на регулиране на отношенията и заложената в чл.187, ал.1 ЗМВР воля на законодателя е да се прилага еднаква продължителност на работното време през деня и нощта - „8 часа дневно“, независимо от частта на денонощието, в която работният ден се разполага- през деня или през нощта, като неблагоприятните последици от полагането на нощен труд от служители на МВР се компенсира със съответните компенсаторни механизми- допълнително възнаграждение за прослужено време /чл.178, ал.1, т.1 ЗМВР/, по- голяма основен платен годишен отпуск /чл.189, ал.1 ЗМВР/, обезщетение при прекратяване на служебно правоотношение /чл.234, ал. 1 ЗМВР/, по – благоприятен режим за заплащане на извънреден труд /чл.187, ал.5, 6 и 7 ЗМВР/, липса на задължение за заплащане на осигурителни вноски и по- благоприятни условия за придобиване право на пенсия /чл.69, ал.2 КСО/, пенсиониране при условията на I категория труд /чл.69 КСО/ и др. В мотивите на ТР е посочено, че това разрешение съответства и на правото на ЕС. С решението на Съда на Европейския съюз /СЕС/ по дело № С-262/20 по направено запитване от български съд е прието, че Директива 2003/88/ЕО не съдържа указание за дадена разлика или съотношение между нормалната продължителност на

нощния труд и нормалната продължителност на труда през деня, като следва да се следи за това, за полагащите труд през нощта да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които позволяват да се компенсира особената тежест на този вид труд. Член 8 и чл.12, б. „а“ от Директивата следва да се тълкуват в смисъл, че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работниците от публичния сектор като полицаите и пожарникарите, е по-кратка от предвидената за тях нормална продължителност на труда през деня. В решението СЕС е приел, че чл.20 и чл.31 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че допускат определената в законодателството на държава членка нормална продължителност на нощния труд от седем часа за работниците в частния сектор да не се прилага за работниците в публичния сектор, вкл. за полицаите и пожарникарите, ако такава разлика в третирането се основава на обективен и разумен критерий, т.е. е свързана с допустима от закона цел на посоченото законодателство и е съразмерно на тази цел /т.80/.

Поради изложените съображения в случая не са налице предпоставките за приложението на чл.9, ал.2 НСОПЗ и положението от ищеца труд не следва да се преизчислява с коефициент 1,143 и искът за главница се явява неоснователен.

С оглед изхода на спора по главния иск, неоснователен е и предявения акцесорен иск за мораторна лихва.

При така изложените съображения и поради несъвпадане на приетите от двете инстанции изводи по съществото на спора, първоинстанционното решение, като неправилно следва да се отмени в обжалваната част, с която са уважени предявените обективно съединени осъдителни искове, включително и в частта относно разносните присъдени на основание чл.78, ал.6 от ГПК, като постановено в нарушение на материалния закон и вместо това следва да бъде постановено ново решение, с което да се отхвърлят изцяло исковите претенции.

По разносните във въззивното производство:

При този изход на спора на въззивника-ответник следва да се присъдят на основание чл.78, ал.3 от ГПК във вр. с чл.273 от ГПК, своевременно поисканите разноси за производството пред двете инстанции в общ размер на сумата от 55,00 лв./от които сумата от 30,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции и сумата от 25,00 лв., заплатена държавна такса за възивно обжалване/. Досежно размера на дължимото юрисконсултско възнаграждение на въззивника - ответник, съдът намира, че към момента на постановяване на настоящия съдебен акт, е в сила изменение на разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК /ДВ бр.8/24.01.17 г./. Според новата редакция на текста, която настоящата въззивна инстанция, с оглед висящността на делото, следва да съобрази, размерът на възнаграждението, което следва да се присъди, когато юридическо лице е било защитавано от юрисконсулт, се определя от съда и не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело определен по реда на чл.37 от ЗПП. И тъй като чл.37 от

ЗПП препраща към Наредбата за заплащането на правната помощ, в случая следва да намери приложение разпоредбата на чл.25, ал.1 от Наредбата, като дължимото от въззиваемите страни-ищци в полза на въззивника-ответник юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции следва да се определи от съда в общ размер на сумата от 30 лв. Съгласно чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 300 лв. Настоящият въззивен състав, като съобрази изключително ниската степен на фактическа и правна сложност на делото и законовата възможност то да е под минималния размер по чл.25а, ал.2 от Наредбата за заплащането на правната помощ /приложим по аналогия/, го определя в общ размер на сумата от 30,00 лв. за двете съдебни инстанции. На въззиваемите страни-ищци, разноски за въззивното производство не се дължат.

Така мотивиран Софийски градски съд, Г.О., III-В с-в,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20061510 от 11.10.2022 год., постановено по гр.дело № 3598/2020 г. на СРС, II Г.О., 64 състав, **в частта**, с която е осъдена Главна дирекция „Гранична полиция“, адрес: гр.София, бул.“*****“, да плати на Н.Д. М., ЕГН ***** , съдебен адрес: гр.София, ул.“*****“, на основание чл.178, ал.1, т.3 , вр. чл.187, ал.5, т.2 ЗМВР/ ред. до изм. ДВ, бр.60 от 2020 г./ и чл.86, ал.1 ЗЗД, сумата от 817,29 лева- допълнително възнаграждение за извънреден труд въз основа на превръщане на нощните часове в дневни за периода 10.12.2016 г.-10.12.2019 г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба/ 23.01.2020 г./ до окончателното плащане и сумата от 111,88 лв.- обезщетение за забава върху последната главница считано от първо число на месеца, следващ тримесечния период на отчитане или за общ период на забавата 01.01.2017 г.- 10.12.2019 г., **както и в частта**, с която е осъдена Главна дирекция „Гранична полиция“, адрес: гр.София, бул.“*****“, да плати по сметка на Софийски районен съд на основание чл.78, ал.6 ГПК сумата от 119 лева- разноски и **вместо това постановява:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Н.Д. М., ЕГН *****/ починал в хода на процеса и заместен от своите правоприемници Д. К. Я., ЕГН ***** и Д. Н. М., ЕГН *****/, **срещу** Главна дирекция „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“-МВР, гр.София, бул.“*****“, обективно съединени осъдителни искове с правно чл.187, ал.5, т.2 от ЗМВР, вр. с чл.179, ал.1, вр. с чл.178, ал.1, т.3 от ЗМВР и с правно основание чл.86, ал.1 от ЗЗД, за заплащане на следните суми: 817,29 лева- допълнително възнаграждение за извънреден труд въз основа на превръщане на нощните часове в дневни за периода 10.12.2016 г.-10.12.2019 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба/ 23.01.2020 г./ до окончателното ѝ изплащане и сумата от 111,88 лв.- обезщетение за забава върху главницата, за периода от 01.01.2017 г.- 10.12.2019 г., **като неоснователни и недоказани.**

ОСЪЖДА Д. К. Я., ЕГН *****, с адрес: гр.Бургас, ж.к.“*****”, ет.3, ап.6 и Д. Н. М., ЕГН *****, с адрес: гр.София, бул.“*****”, ет.5, ап.21, **да заплатят** на Главна дирекция „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“-МВР, гр.София, бул.“*****”, на основание чл.78, ал.3 и ал.8 от ГПК във вр. с чл.273 от ГПК, сумата от 55,00 лв. /петдесет и пет лева/, представляваща направените пред двете съдебни инстанции разноски /юрисконсултско възнаграждение и заплатена държавна такса/.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване по арг. на чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____